

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Obec Moravany**, se sídlem Střední 28, Moravany, zastoupen JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) MOOD International, s. r. o.**, se sídlem Šoustalova 45, Brno, zastoupené JUDr. Zdeňkem Daňhelem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, **2) Telefónica O2 Czech Republic, a. s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, **3) Ing. J. M.**, **4) L. N.**, **5) J. J.**, **6) E. J.**, **7) P. V.**, **8) A. V.**, **9) MUDr. J. K.**, **10) Ing. J. K.**, **11) Ing. H. K.**, **12) Ing. Z. P.**, **13) Bc. J. P.**, **14) Ing. M. P.**, **15) P. L.**, **16) Z. L.**, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení **MOOD International, s. r. o.**, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2008, č. j. 31 Ca 102/2007 – 91,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2008, č. j. 31 Ca 102/2007 – 91, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem dne 12. 5. 2008, č. j. 31 Ca 102/2007 - 91, zrušil k žalobě Obce Moravany rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „krajský „úřad““) ze dne 20. 4. 2007, č. j. JMK 11337/2007, kterým bylo 1) jako nepřipustné zamítnuto odvolání J. J., E. J., M. M., Mgr. P. M., Ing. L. P., Mgr. D. P., Z. P., J. P., Z. L., P. L., Ing. M. P., Ing. J. K., Ing. H. K., MUDr. J. K. a MUDr. M. K. proti rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice (dále jen „stavební úřad““) ze dne 6. 11. 2006, č. j. SÚ/39390-06/1646-2006/KUP, jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby výrobního objektu na pozemku p. č. GP 1033, p. č. 1504/1 v k. ú. Moravany u Brna, 2) změněno toto rozhodnutí stavebního úřadu v části obsahující informace o čísle dotčeného pozemku a doplněno o další podmínky pro umístění stavby a 3) v ostatním bylo toto rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno. Krajský soud vyšel při svém rozhodování především ze zjištění, že v průběhu správního řízení byly předloženy dvě rozdílné projektové dokumentace, přičemž v půdorysu pozdější projektové dokumentace (4/2006) je již místo dřevodílny zanesena slévárna. Krajský úřad nezohlednil opakovaný nesouhlas obce Moravany s výstavbou slévárny, ani neposoudil její soulad s cíly a

záměry územního plánování. Za tohoto stavu je opodstatněná žalobní námitka týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť vyjádření dotčených orgánů státní správy se týkala projektové dokumentace, která slévárnu neobsahovala. Stavební úřad, jakož i krajský úřad, neměly pro vydání územního rozhodnutí zákonem stanovené podklady, nezajistily ani soulad předložených stanovisek dotčených orgánů státní správy a dalších podkladů nezbytných pro vydání územního rozhodnutí. Krajský soud proto dospěl na základě skutkových zjištění k závěru, že stavební úřad, i krajský úřad zjevně překročily meze správního uvážení v otázce veřejného zájmu na umístění stavby slévárny na předmětném pozemku. Krajský soud proto zrušil napadené správní rozhodnutí z důvodu procesní vady spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a pro podstatné porušení ustanovení o řízení mající za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala v zákonné lhůtě kasační stížnost osoba zúčastněná na řízení MOOD International, s. r. o. (dále jen „stěžovatel“) a současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel především namítal, že ho krajský soud nepoučil v souladu se s. ř. s. o jeho právech a povinnostech, neboť mu nedoručil poučení ve smyslu § 8 odst. 5 s. ř. s. Listina ze dne 7. 4. 2008, jíž krajský soud označil jako „poučení“, není poučením ve smyslu § 34 odst. 2 s. ř. s., neboť ho nevyzval, nevyrozuměl ani nepoučil předseda senátu, nýbrž soudkyně JUDr. Ing. Viera Horčicová. Krajskému soudu rovněž vytkl, že mu nebyla doručena žaloba a ani jiné vyjádření krajského úřadu k žalobě, čímž mu soud znemožnil účinně hájit svá práva v průběhu soudního řízení. Krajský soud také nesdělil účastníkům ani osobám zúčastněným na řízení, že bude postupovat podle § 76 s. ř. s. Možnost takového postupu pouze formálně zmínil. Naopak účastníci řízení se k výzvě krajského soudu ohledně možnosti rozhodnutí o věci samé bez jednání vyjádřili nesouhlasně, a krajský soud proto svým postupem odňal účastníkům možnost řádně hájit svá práva. Krajský soud se v napadeném rozsudku také věcně vyjadřoval k žalobním bodům, ačkoliv byly irrelevantní pro podání žaloby. Podle ustanovení § 75 s. ř. s. je krajský soud ve věcech správního soudnictví oprávněn přezkoumat napadené správní rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. Vzhledem k tomu, že žaloba ze dne 6. 6. 2007 nebyla v zákonem stanovené lhůtě doplněna, krajský soud jednal podle obsahu rozsudku nad rámec žalobních bodů. O tom svědčí výčet jednotlivých bodů, jimiž se krajský soud věcně zabýval, které však žalobce v žalobě neuplatnil. Pokud pak jde o platnost stanoviska Jihomoravské plynárenské, a. s., je třeba poukázat na přípis Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 21. 3. 2007, jímž byla Jihomoravská plynárenská, a. s. vyzvána, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřila k podkladům rozhodnutí, což však neučinila. Krajský soud ale tuto skutečnost přehlédl. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Obec Moravany ve vyjádření ke kasační stížnosti označila námitku stěžovatele týkající se poučení o složení senátu za účelovou, neboť tato by měla význam pouze v případě, kdyby byla spojena s konkrétní námitkou podjatosti některého ze členů senátu, který ve věci rozhodoval. Za daných okolností nemá stěžovatelova námitka oporu v současné judikatorní praxi, neboť by v důsledku vedla k přepjatému formalismu. Poučení, které stěžovatel obdržel, je standardním poučením soudu a odpovídá jak ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s., tak i obvyklé praxi postupu správních soudů. Ostatně stěžovateli byl obsah podané žaloby znám, neboť tato byla součástí správního spisu. Stěžovatel měl proto možnost od 7. 4. 2008, kdy mu bylo doručeno poučení podle § 34 odst. 2 s. ř. s., se s obsahem spisu seznámit, popřípadě si žalobu vyzvednout. Stěžovatelova procesní nečinnost proto nemůže být důvodem zrušení napadeného rozsudku, neboť mu byl obsah žaloby znám a měl tak dostatečný časový prostor pro obhajobu svých práv, o čemž svědčí i obsah důvodů uvedených v podané kasační stížnosti. Námitky týkající se otázky veřejného zájmu na stavbě slévárny a otázky nepřipustnosti umístění stavby v blízkosti obecní zástavby jsou skutečností, jež měl stěžovatel možnost uplatnit v řízení před krajským soudem, neboť jimi nenapadá rozsudek krajského soudu, ale žalobní důvody. Další stěžovatelovy námitky

jsou irelevantní, nekonkrétní a nepřezkoumatelné. Stěžovatel přes absenci pravomocného stavebního povolení ve stavbě nadále pokračuje, čímž je vyloučen smysl příznání odkladného účinku kasační stížnosti. Proto obec Moravany navrhla, aby kasační stížnost byla zamítnuta a současně požádala o náhradu nákladů řízení.

J. J., osoba zúčastněná na řízení, ve vyjádření ke kasační stížnosti ji označil za účelovou, uvádějící nepodstatné argumenty. Vyjádřil jednoznačný nesouhlas s obsahem kasační stížnosti, a to zejména z toho důvodu, že stěžovatel zastřel informaci o povaze stavby – objektu podnikání ve slévárenském průmyslu, přičemž původně byla deklarována stavba pro dřevovýrobu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s.ř.s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom shledal vadu uvedenou v odst. 3, k níž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Pro přehlednost považuje Nejvyšší správní soud za vhodné stručně shrnout žalobní body, které obec Moravany v podání ze dne 5. 6. 2007 uplatnila, neboť tato skutečnost je pro posouzení projednávané věci rozhodná. Obec Moravany namítala, že správní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s veřejným zájmem, na což poukazovala již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a ve vyjádření ze dne 11. 4. 2007 k podkladům rozhodnutí krajského úřadu. Namítala také rozpor se změnou územně plánovací dokumentace, která byla již ve stádiu souhlasného stanoviska Krajského úřadu Jihomoravského kraje, čímž je dán veřejný zájem na realizaci navržené změny územně plánovací dokumentace. V dalším odkázala na svou předchozí argumentaci, že by došlo k nepřijatelnému přiblížení slévárny k obytné zóně, čímž by byl upřednostněn záměr podnikatelského subjektu před zájmy obce. Odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je tak kusé a formální a s námitkami odvolatele se vůbec nevypořádává. Obec Moravany napadla i platnost stanoviska Jihomoravské plynárenské, a. s. ze dne 28. 2. 2006, č. j. 01323/06/20, neboť doba jeho platnosti je omezena na dobu jednoho roku od vydání, takže dne 20. 4. 2007 již nemohlo být podkladem pro vydání rozhodnutí krajského úřadu. Pokud si tedy krajský úřad neopatrily stanovisko nové, porušil tím § 2 odst. 1, § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 86 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. V závěru obec Moravany poukázala na závažnou procesní vadu spočívající v tom, že krajský úřad nejednal s osobami uvedenými ve výroku I. napadeného správního rozhodnutí jako s účastníky řízení, ač shodně tyto osoby namítaly, že mohou být rozhodnutím dotčena jejich práva. Již samo tvrzení, že mohou být rozhodnutím dotčena jejich práva je totiž způsobilé vyvolat pochybnosti, zda k dotčení může dojít. Jinak než usnesením správního orgánu k řádnému odstranění těchto pochybností nemohlo dojít. Krajský úřad však žádné usnesení nikdy nevydal, čímž porušil § 28 odst. 1 správního řádu.

Krajský soud shledal důvodnou jednak námitku nedostatku podkladů rozhodnutí (vyjádření dotčených správních orgánů) a nesoulad mezi jednotlivými stanovisky a podklady, tedy nedostatečně zjištěný skutkový stav. Důvodnou shledal rovněž námitku zpochybňující souhlas obce Moravany jako účastníka řízení a dotčeného správního orgánu v územním řízení s umístěním slévárny na pozemku p. č. 1040/86. Podle krajského soudu v průběhu celého správního řízení, zejména v odvolání a ve vyjádření ze dne 11. 4. 2007, obec Moravany uváděla, že s územním rozhodnutím o umístění slévárny nesouhlasí a že souhlas za daných podmínek nedala a krajský úřad se nevypořádal s odvolací námitkou, že souhlas obce nebyl dán. V této souvislosti je rovněž pochybné, ke které ze dvou projektových dokumentací se jednotlivé orgány státní správy ve svých stanoviscích vyjadřovaly. Dále se krajský soud věnoval námitce, že souhlasné stanovisko orgánu ochrany ovzduší č. j. JMK 33321/2007 mělo být podkladem prvostupňového správního rozhodnutí. Ve vztahu ke stanovisku Jihomoravské plynárenské, a. s., jehož platnost byla zpochybněna, krajský soud uvedl, že z něj především plyne, že se vyjadřovala k projektové

dokumentaci č. 2/2006 neobsahující slévárnu, což znamená, že takové stanovisko nebylo pro rozhodnutí o umístění výrobního areálu se slévárnou vůbec použitelné. Ohledně skutečnosti, že zájem na stavbě slévárny není zájmem veřejným a není tedy v souladu s cíly a záměry územního plánování svědčí podle názoru krajského soudu zejména opakovaný nesouhlas obce Moravany a záměr územního plánování k rozšíření obytné zástavby, což by vedlo k jejímu přiblížení na 200m od slévárny. Na základě těchto skutečností dospěl krajský soud k závěru, že správní orgán zjevně překročil správní úvahu o tom, zda je či není dán veřejný zájem na výstavbě areálu slévárny.

Nejvyšší správní soud ve vztahu k výše uvedeným skutečnostem konstatuje, že ač napadené rozhodnutí krajského úřadu trpí vadami a skutkovými nedostatky, je rozsudek krajského soudu nezákonný pro jinou vadu řízení před správním soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a tuto vadu stěžovatel v kasační stížnosti důvodně namítal.

Podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

Podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.

Ustanovení § 75 s. ř. s. vyjadřuje, že soudní řízení správní je založeno na dispoziční zásadě. Tato zásada je zakotvena v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobci je uložena povinnost označit v žalobních bodech rozsah napadení správního rozhodnutí, dále tvrdit, že správní rozhodnutí, nebo jeho část, odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému právnímu předpisu a toto tvrzení též odůvodnit. Přezkumná činnost soudu je pak právě tímto rámcem vymezena. Omezení rozsahu soudního přezkumu dispoziční zásadou však neplatí, pokud soud dospěje k názoru, že správní rozhodnutí je nicotné (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). K totožnému právnímu názoru dospěl Nejvyšší správní soud již dříve, např. v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 - 70, dostupný na www.nssoud.cz, v němž vyslovil právní názor, že Nejvyšší správní soud není vázán důvody kasační stížnosti, mimo jiné v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné (obdobně i rozsudky ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 10/2004 - 49, dostupný na www.nssoud.cz, a ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 12/2003 - 48, který byl uveřejněn ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 319/2004). Nicotnost rozhodnutí však musí plynout přímo ze zákona nebo musí být zřetelně patrná z obsahu správního či soudního spisu. Není-li tomu tak, musí stěžovatel k prokázání, že rozhodnutí správního orgánu je nicotné, navrhnout důkazy. Absence nebo nedostatek tvrzení účastníka řízení o konkrétní nezákonnosti proto nutně způsobuje nemožnost napadené správní rozhodnutí přezkoumat, právě z tohoto absentujícího důvodu (žalobního bodu).

K otázce rozsahu přezkumné činnosti správního soudu Nejvyšší správní soud zaujal stanovisko již dříve, např. v rozsudku ze dne 31. 8. 2005, č. j. 6 As 45/2004 - 84 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž konstatoval, že „Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); rozsah přezkumné činnosti soudu nelze proto v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu zúžit s poukazem na znění návrhu rozsudečného výroku rozhodnutí soudu, který žalobce v žalobě formuloval.“. V tomto směru lze poukázat i na předchozí judikaturu vrchních soudů, např. rozsudek Vrchního

soudu v Praze v ze dne 14. 1. 1997, č. j. 7 A 185/94 - 23, ve kterém byl vysloven právní názor, že, „ve správním soudnictví se soud řídí dispoziční zásadou, proto ve smyslu ustanovení § 249 odst. 2 o. s. ř. může správní rozhodnutí přezkoumat pouze v rozsahu, v jakém je žalobou napadeno, tedy pouze z hlediska důvodů a tvrzení žalobce, v čem napadené správní rozhodnutí odporuje zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter právního předpisu. Soud se proto musí omezit na zkoumání rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vady rozhodnutí, způsobující jeho nicotnost, k níž soud musí hledět z povinnosti úřední“. Otázkou rozsahu přezkumné činnosti správního soudu se v neposlední řadě zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který se v usnesení ze dne 23. 10. 2007, sp. zn. 9 Afs 86/2007 vyslovil tak, že „k zániku práva vyměřit či doměřit daň ve smyslu ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků krajský soud přihlédne jen k námitce účastníka řízení“.

Jak již bylo uvedeno, krajský soud posuzoval napadené správní rozhodnutí především ve smyslu námitek, které obec Moravany uplatnila ve vyjádření k podkladům rozhodnutí správního orgánu ze dne 11. 4. 2007. Z obsahu žaloby není možné takové námitky ani při sebevětší snaze dovodit. Existence dvojí projektové dokumentace a s touto skutečností spojené pochybnosti ohledně jednoznačnosti podkladů rozhodnutí, k nimž se jednotlivé dotčené správní orgány vyjadřovaly, nebyla obsahem žalobních bodů. Totéž lze říci ohledně nesouhlasu s novou projektovou dokumentací, v níž je místo původní dřevodílny zanesena slévárna. Ve vztahu k námitce týkající se doby platnosti stanoviska Jihomoravské plynárenské, a. s. krajský soud uvedl, že kromě toho, že platnost stanoviska vypršela, tak ze samotného obsahu vyjádření plyne, že toto stanovisko bylo vydáno k projektové dokumentaci obsahující dřevodílnu a nikoliv slévárnu. Protože napadené správní rozhodnutí neshledal Nejvyšší správní soud nicotným, nelze tedy výjimku z uplatnění dispoziční zásady v tomto případě uplatnit. Vady rozhodnutí správního orgánu jsou především vadami týkajícími se skutkových zjištění, jež je správní soud oprávněn přezkoumat pouze k námitce. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 - 63, dostupném na www.nssoud.cz, je „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu (žalobní bod), který nebyl žalobcem uplatněn. Tento nesprávný postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je jinak ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 1 s. ř. s.), neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí.“

Nejvyšší správní soud proto v dané věci dospěl k závěru, že krajský soud nepostupoval v souladu s dispoziční zásadou, na níž je soudní řízení správní založeno. Správní soud není oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí a v jejich mezích poté posuzovat zákonnost tohoto správního aktu. Popření principu vyjádřeného v ustanovení § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. by bylo možno považovat za libovůli správního soudu, která je však v právním státě vyloučena.

Tím, že krajský soud neumožnil účastníkům řízení, zejména stěžovateli, aby se mohl vyjádřit a předložit relevantní argumentaci k skutkové a právní otázce, kterou, ač nebyla namítána v žalobě, vzal krajský soud za rozhodnou, zasáhl do práva stěžovatele na rovné postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s., čl. 96 odst. 1 Ústavy a čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Zvolený postup krajského soudu v předmětné věci je nepřijatelný a je třeba jej, ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., považovat za „jinou vadu řízení před soudem“, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Je totiž povinností soudu, a tomu odpovídajícím právem účastníků řízení, aby napadené správní rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích a rozsahu žalobních bodů, a nikoliv v mezích a rozsahu daným uvážením

soudu. Krajský soud proto pochybil, když napadené správní rozhodnutí přezkoumal a zrušil z důvodů, které nebyly uplatněny v žalobě.

Navíc stanovisko Jihomoravské plynárenské, a. s. bylo vydáno pro účely územního řízení zahájeného přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 183/2006 Sb., (1. 1. 2007) a podle přechodných ustanovení tohoto zákona je stanoveno, že řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Zákon č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, který byl platný v době rozhodování stavebního úřadu (6. 11. 2006), platnost stanoviska nijak neomezoval. V době rozhodování krajského úřadu o odvolání proti tomuto rozhodnutí byl sice účinný zákon č. 183/2006 Sb., ale ten v přechodných ustanoveních stanovil, že řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadní právní úpravy. K námitce vztahující se k porušení práv osob, které podaly odvolání, jež bylo označeno za nepřipustné, Nejvyšší správní soud konstatuje, že si obec Moravany nemůže atrahovat práva třetích osob, neboť český právní řád nepřipouští podání žaloby ve prospěch třetí osoby. Žalobu lze proto podat na ochranu svých práv pouze v případě jejich přímého dotčení nebo ohrožení. Tyto osoby mohly ve dvouměsíční lhůtě podat žalobu proti správnímu rozhodnutí podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. z toho důvodu, že s nimi správní orgán nejednal jako s účastníky řízení, ač tak jednat měl.

Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu rovněž zjistil, že osobám, které na základě výzvy krajského soudu uplatnily práva osob zúčastněných na řízení, krajský soud nedoručil řádně a včas žalobu. Podle ustanovení § 74 odst. 1 s. ř. s. předseda senátu doručí žalobu žalovanému do vlastních rukou a doručí ji těm osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je ze žaloby zřejmý. Současně uloží žalovanému, aby nejdéle ve dvouměsíční lhůtě předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě. Došlé vyjádření doručí žalobci a osobám zúčastněným na řízení...(...). Stěžovatel v kasační stížnosti však důvodně namítal, že mu krajský soud nedoručil žalobu, což je také patrné ze soudního spisu. Tímto postupem krajský soud porušil povinnost stanovenou v citovaném ustanovení a znemožnil tak stěžovateli uplatnit svá procesní práva, což je vada, jež může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud z uvedeného důvodu napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

V dalším řízení bude na krajském soudu, aby v souladu se zákonem přezkoumal napadené rozhodnutí krajského úřadu v mezích a v rozsahu žalobních bodů, jak byly uplatněny v žalobě, odstranil procesní vady a vydal rozhodnutí, které bude v souladu se zákonem.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože bez prodlení (ihned po předložení spisu a po nezbytném poučení účastníků řízení) rozhodl o věci samé. Za této situace potom nemohou skutečnosti tvrzené jako důvod pro přiznání odkladného účinku ani nastat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, který byl publikován pod č. 173/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu